

Святлана Мажароўская

ЛІСТ АД МАЦІ

Глыбокай ранай лягла на сэрца вайна.
І баліць, і крывіць, і да болю сціскала.
Толькі ў хаце сёння звініць... цішыня,
Дзе гаворка ў сям'і ні на міг не сціхала.

Успаміны крылом ахінулі яе:
Спевы ў полі, пах кветак і гоман дзіцячы.
Зараз толькі злы вецер вые-няе.
Хоча воем сваім адзіноту азначыць.

Маці аркуш бярэ дрыжачай рукой,
Каб сыночка сагрэць весткай з роднага дому.
Дзе ён служыць і як, ці ідзе ў цяжкі бой,
Ёй, далёкай і роднай, даўно невядома.

«Сынку, родны мой, любы, ты толькі ЖЫВІ,
Веры нашай святой ні на міг не цурайся,
Ворага з нашай зямелькі гані
І да родных мясцін з перамогай вяртайся».

І пад куляй ён чуў слова маці «ЖЫВІ»,
І ў ваенным шпіталі, у палоне, у бараку.
Ён змагаўся да апошняе кроплі крыві.
«Буду жыць», — прашаптаў і моўчкі заплакаў.

Подзвігам вялікім стаў шлях яго зямны,
Ішоў салдат з лістом ад маці ў бяссмерце.
Імёны ўсіх сыноў той жудаснай вайны
Ніколі з памяці людскай не сцерці.